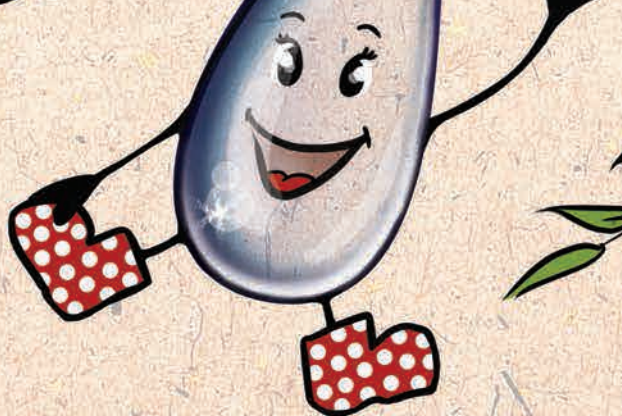

Cevko pripoveduje

kapljica

Aja

V vročem poletnem večeru je močan nalivek pustošil nad Ljubljano. Po velikem, starem, debelem hrastu so se zlivali potočki dežja in ga čistili prahu, smoga in včasih kakšne pasje nesnažnosti.

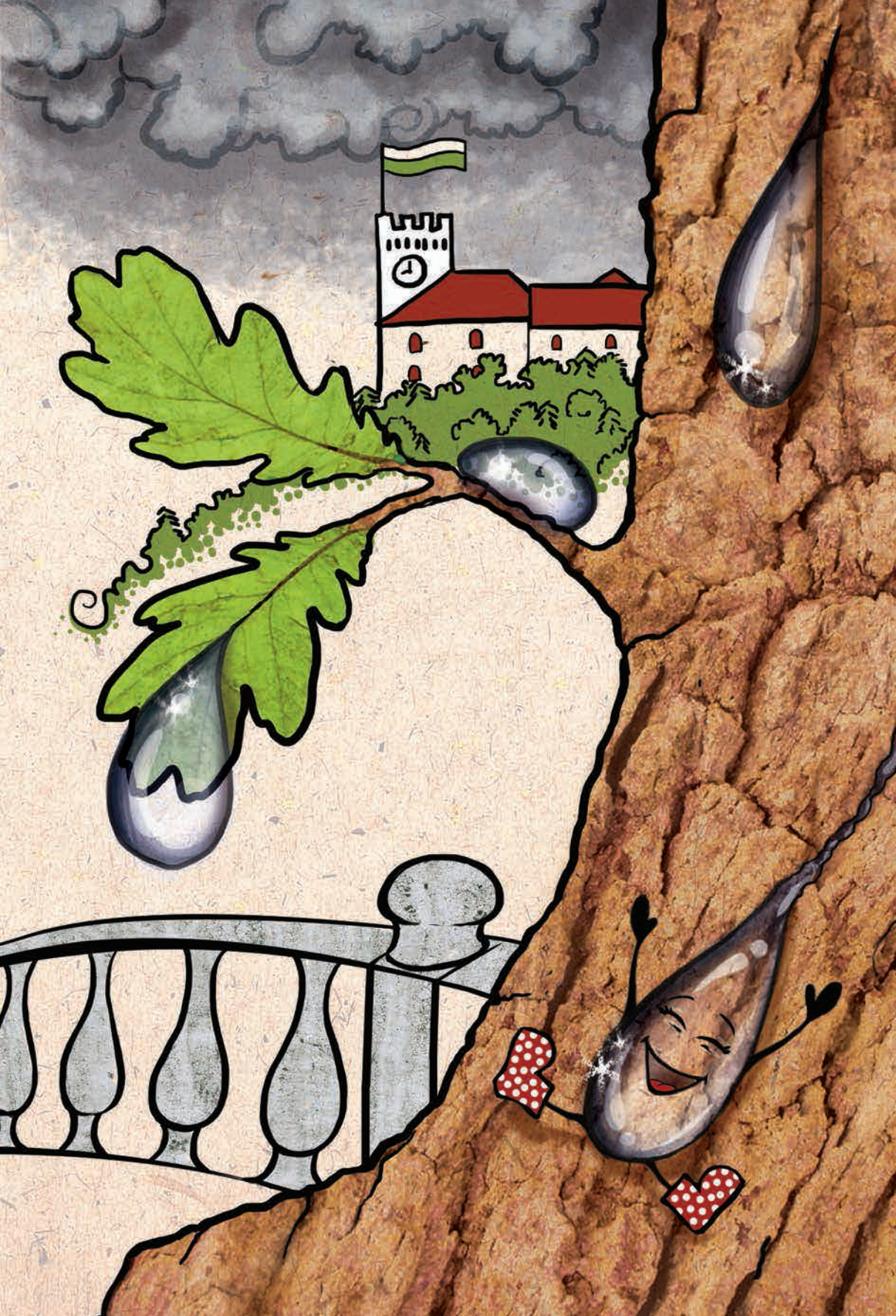
In ravno po tem hrastu, sredi bele Ljubljane, se je po stoletnih brazdah debela spuščala mala kapljica Aja. Poskakovala je in vriskala, kot to počnejo kaplje vsepovsod.

Bila je čisto brez skrbi, saj ji je vsak dan prinesel kup novih dogodivščin, ki jih je takoj delila s prijatelji in z družino, najraje pa z otroki.

Ob vročih junijskih dneh se je rada spustila iz očesa spomenika Franceta Prešerna. To je ponovila toliko krat, da je kakšna babica od navdušenja vila roke in to razumela kot znak, da si lahko privošči kepico malinovega sladoleda.

Pogosto je iz Robbovega vodnjaka škropila mimoidoče, ponoči pa plezala po vrbah ob Ljubljani in poslušala šepetanje parčkov, ki so si izpovedovali ljubezen.

Rada je poplesavala s ptičicami in se
Rskrivala v brstečih popkih mladih vrtnic.

Gugala se je na pajčevinah, kar je jezilo
gospo Pajkovko, ko je vsa lačna s prtičem
in priborom čakala na obrok, ki ji ga je
napovedovala tresoča mreža. Namesto
tolste žuželke pa je bila le kapljica Aja,
ki je majala mrežo in zganjala norčije,
ki bi jih morala že davno prerasti.

Tako sta na vroči poletni večer, sredi silnega
naliva Ajina mama in oče sklenila, da je čas,
da kapljica postane kaplja.

Za vsako kapljico pride čas, ko mora oditi na dolgo
pot, da se pripravi na mokro kapljasto življenje.
Po večdnevni potokih solz, s katerimi je rotila
mamo, da bi še malo ostala, je Aja morala na pot.

Od doma se je s kovčkom, polnim lepih sanj
in drobnega svetlečega prahu, s katerim je
loščila svojo suknjo, odpravila z vaškim
vetrom. Ta je iz Ljubljane na vas pihal
vsako soboto, iz vasi v Ljubljano pa
vsako nedeljo.

Zvetrom so potovali tudi sosedovi prašni delci, ki so si šli vsako soboto napolnit pljuča, da so lahko potem ves teden razgrajali po mestu. Poleg Aje je sedela gospa Špela Megla, ki je sicer nerada zapuščala kotlino, a je bila malce zagledana v visoke hribe in se je zato pogosto družila z njimi.

Veter je malo zahrumel in nato zaropotal, dvignil levo krilo in pomahal proti soncu, dvignil desno krilo in prezračil pazduho, objel vse potnike in jim iz čistega veselja razmršil lase, se glasno zasmeljal in jo popihal proti vasi.

V dobri uri so prileteli do vasi, kjer se je Aja poslovila od vetra in sopotnikov ter se odpravila do bližnjega travnika. Tam je že žuborel bistri potoček in jo glasno klical, naj se mu pridruži. Aja je z veseljem štrbunknila vanj, se prijela za nos in se potopila vse do belega proda na plitkem dnu.

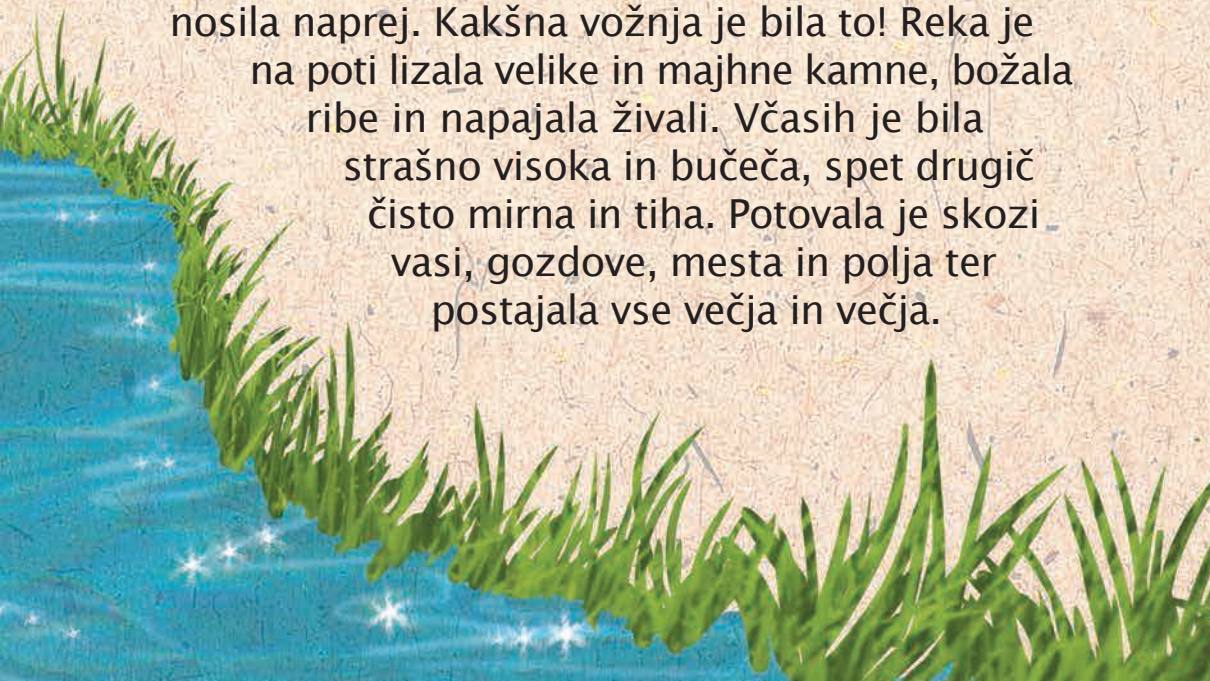

Potoček jo je radostno ponesel skozi vasi in polja pa skozi gozdičke s cvetočimi jasami, kjer sta videla srne z mladički ter zajčke, vse do mogočnih sivih in hladnih skal.

Tam si je Aja malo odpočila in se zasukala z metuljem, potem pa se je brž odpravila dalje, saj je vedela, da se mora čim prej vrniti domov, in to ne kot kapljica. Ne, vrniti se mora kot prava kaplja. Pa vendar ji je malo zastala nožica, saj je za mogočnima skalama zagledala široko, bučno in razpenjeno reko, ki je vijugala dlje, kot je segal Ajin pogled.

Pogoltnila je slino, preštela »ena, dve« in skočila v mrzlo reko. Zaradi močnega toka je sprva pomislila, da se je izgubila. Toda spomnila se je babičinih besed, ki so jo spremljale na vsakem podvigu: »Aja, nikar se ne boj. Samo prepusti se in sledi svojemu občutku.«

Aja je legla na hrbet, se sprostila in že jo je reka nosila naprej. Kakšna vožnja je bila to! Reka je na poti lizala velike in majhne kamne, božala ribe in napajala živali. Včasih je bila strašno visoka in bučeča, spet drugič čisto mirna in tiha. Potovala je skozi vasi, gozdove, mesta in polja ter postajala vse večja in večja.

Aja je zaznala tuj, a omamen
vonj, kot ga dotlej še ni
poznala. Spomnila se je
babičinih zgodb o najlepšem
vonju na svetu in spoznala,
da se njena pot približuje morju.

Plavala je mimo belih skal in
drugačnih trav, dišala sta sivka
in španski bezeg, na travnikih
so se pasle bele ovčice in nad
njo so letele velike bele ptice
s čudnimi kljuni.

Na obzorju se je sonce, ta svetleča krogla,
spuščalo v prostrano morje. Aja je vedela, da
je to njena zadnja postaja. Sedaj jo čaka najtežja
preizkušnja. Morala bo biti pogumna in se spustiti
v morje. Pomislila je na babičine spodbudne besede
in se prepustila vodnemu toku.

Rečico, ki je bila sedaj reka, je skupaj z Ajo posrkalo
v podzemni rov, kjer ji je pomahal krt, potem pa jo
je čisto nežno potisnilo v morje.

»Morjeeeee!« je vzkliknila Aja, »morjeee! Tako
mehko in neskončno, tako globoko in ... in ... tako
slano! Pljak!« Izpljunila je vodo in se navdušena
potapljala dalje. Plavala je med pisanimi ribicami
in ribami, med velikimi kiti in delfini. Kartala je z
gospodi, ki so si pravili raki, in uživala v vsakem
trenutku.

Nazadnje je le začela pogrešati svojo družino. Želela se je stisniti k babici, k mami in očku, k svojemu bratcu. Odločila se je, da pusti dogodivščine za sabo in se vrne domov.

Poslovila se je od rib in kitov, od rakov in delfinov ter zaplavalala proti površju. Tam jo je tik nad gladino pobral sončni žarek in jo ponesel visoko, visoko pod nebo, kjer jo je čakal gospod Oblak in jo še z drugimi kapljami, ki so se prav tako vračale domov, vkrcal nase.

Aja se je udobno namestila in zadremala, medtem ko je oblak na poti pobiral še druge kaplje.

Ravno se ji je zazdelo, da bo trdno zaspala, ko se je začelo bliskati in pokati. Vse naokrog so se raztezali sivi oblaki, ki so se spajali v eno gmoto. Aji je postalo toplo pri srcu, saj je začutila, da je blizu doma.

Še čisto malo in »rask, rask!« se je raztrgal oblak. Aja je pomislila: »Krasno! Kakšen dan in kakšno potovanje! Komaj čakam, da pridem domov,« in skupaj z drugimi kapljami začela padati proti zemlji.

Bližje tlom je bila, bolj je bila neučakana in tako je hitela domov, da je povzročila pravi mali tornado. Tresnila je z vhodnimi vrati in skočila v naročje mami, ki jo je tako pogrešala.

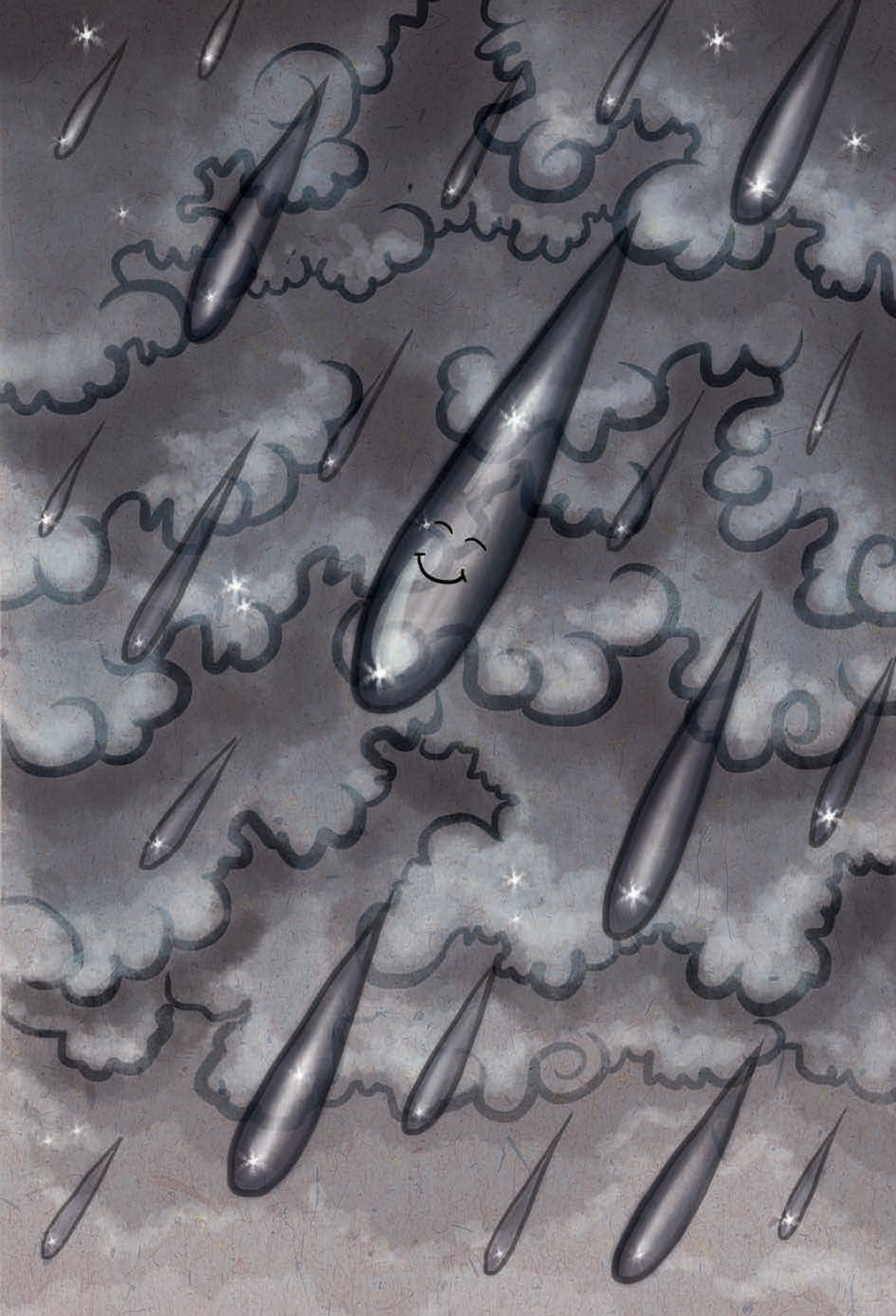
Treskanje vrat je privabilo še druge, ki so ob pogledu na Ajo začeli plesati poseben ples, ples kapelj. Objemali so se, peli in si brisali solze sreče. Aja jim je pripovedovala o svojih dogodivščinah in vsi so se strinjali, da je postala prava kaplja.

Aja je spoznala, da je del nečesa tako velikega, česar verjetno ne bo nikoli razumela. Zdelo se ji je pomembno, da kot košček vsega tega ostane povsem čista in skrbi tako zase kot za vse druge, kadar se le prikaže priložnost.

Spoznala je, da je z njo trava bolj zelena, da potok hitreje žubori, da rože lepše rastejo, da se ptičice in žuželke rade kopajo, da se živali odžejajo ... Predvsem pa je spoznala, da so ljudje ob njej srečnejši.

**Aja je iz kapljice postala voda
in voda je ostala čista.**

Kapljica Aja

Kreativna zasnova: ENKI d.o.o.

Besedilo: ENKI d.o.o., Petra Glinšek

Ilustracije in oblikovanje: ENKI d.o.o., Maja Čuk

Recenzija: Janez Grm

Lektoriranje: Breda Munda

Naklada: 2000

Izdajatelj: JP VODOVOD KANALIZACIJA d.o.o.

Javni financer: JP VODOVOD KANALIZACIJA d.o.o.

Brezplačni izvod

Ljubljana, 2013

© JP VODOVOD KANALIZACIJA d.o.o., ENKI d.o.o.

Vse pravice pridržane.

